

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Валерій ЧМИРЬОВ

— Через здорожчання опалення у будці з Сірком буде тепліше...

На хуторі «Мозамбік» незвичайна подія. Очільники хутора Ваня Молдаван, Вітя Царапкін та Ізя Чачкес включилися у боротьбу з організованою злочинністю. Мені пощастило взяти інтерв'ю у найголовнішого із них – Вані Молдавана.

– Шановний, ой, вибачте, не знаю, як офіційно до Вас звертатися...

– Кажіть просто: «Ваша честь»...

– Дякую, Ваша честь! Але ж... Знаю, що нібито до суддів так належить звертатися...

– До деяких суддів належало б звертатися: «Ваша **нечисть**»... А ми ж будемо судити правдою.

– Скажіть, Ваша честь, що спонукало чи підштовхнуло до створення такої серйозної інституції?

– Злидні і моральний терор населення... Для будь-якої держави – молоді, а чи зміцнілої, маленької, а чи великої – не така загрозна ворожа мілітарна сталь, як своя внутрішня іржа. На жаль, вона роз'їдає і наше суспільство. І, як не парадоксально, переносять ту заразу часто руки тих, хто покликаний від неї очищати. Тому спонукувачів і підштовхувачів достобіса... Але конкретнішу відповідь на це дасть документ:

«ВСІМ! ВСІМ! ВСІМ!

На хуторі «Мозамбік»,

у Джунглях Європи, в Україні, у світі

ПОСТАНОВА

Враховуючи складну політичну, економічну, пандемічну, екологічну, сексологічну, криміногенну, патогенну і матогенну ситуації, ми – Ваня Молдаван, Вітя Царапкін та Ізя Чачкес – при активній підтримці громадськості хутора «Мозамбік», що в Джунглях Європи, утворили КОМІТЕТ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ (КГБ).

Завдання комітету: відстежувати, встановлювати, ідентифікувати пандемію чи-

новницького **гельмінтозу** – заглищеності суспільного організму чиновними глистами. Залучати громадськість та спеціалістів до очищення від цієї зарази. Проводити профілактику совісті утробників, шкуродерів, збайдужілої гнилі, «гібридних патріотів», які морально і матеріально те-

постійно «рука руку миє», значить, вони обидві брудні...

Оперативним органом комітету призначається Ревтрійка в персоналіях Вані Молдавана, Віті Царапкіна, Ізі Чачкеса. На неї покладається право безконтактної «ревізії» того чи іншого об'єкта, установи,

*Інтерв'ю Голови КГБ хутора «Мозамбік»
Вані Молдавана сатирикові Євгену ДУДАРЮ.*

роризують трудовий люд, висмоктують із нього останні соки, отруюють свідомість, убивають віру.

Межі дії **комітету** необмежені.

До відома **правопохоронних** органів будь-якої країни, **печерних** судів та їхньої агентури: за «оцінку» громадськості або окремими особами дій чи бездіяльності того чи іншого чиновника **комітет** відповідальності не несе.

Комітет залишає за собою високе моральне право вільної людини висловлювати і свою думку, публічно давати оцінку суб'єктам, вчинкам, явищам.

Усім, кому не байдужа доля Батьківщини, її святої землі, доля народу, доля того міста, містечка, села, хутора, де ти проживаєш, кажемо: «Подивися на себе в дзеркало! Держава починається з **тебе**, з твого **порога**, з твоєї **совісті і честі**. Оглянься навколо себе! Хто тебе оточує? Люди, які **офірують**, чи ті, які грабують – **твоя, моя, наша?** Підстав плече першим і будь безпощадним до других!

Часто змінюючи керівне **п о г о л в'я**, ми забуваємо про виконавчі **р у к и**. А коли

організації, тої чи іншої персони та винесення конкретних рішень».

– Ваша честь! Постанова, можна сказати, глобального звучання. Але як упровадити її в дію?

– Д і є! Не дріманням у власному салі і не спогляданням з-під кутика... «Може хтось»...

– Тарифна лихоманка, яка сьогодні трусить усе суспільство, що це: економічна необхідність держави, чиновницька тулість, а чи щось інше?

– Якраз оте «щось інше». Ненажерливість чиновних глистів та активізація московитської п'ятої колонії. Безупинно нарощується моральний терор населення. Під гаслами «справедливості» чиниться підлість, брехня, обдирання. Скажіть, вас хтось питав, чи ви хочете, щоб «Київенерго» продавало вам воду, тепло? З вами хто укладав угоди? З вами з'ясували, як ви бажаєте розраховуватися? Вам прислали цинічні депеші, що «для вашої зручності» вам змінюють форму оплати... Вас зобов'язують у певний час повідомляти їм, скільки ви спожили. Ніби

Валерій ЧМИРЬОВ

– Шановні, я дуже розраховую на вашу правильну політичну позицію щодо України...

не вони у вас, а ви в них у наймах... Хтось дивився, що у вас на лічильнику? Вам почали писати суми, які їм вигідно. Хтось давав вам процентну знижку за те, що на ваш поверх гаряча вода надходить лише тоді, як витече кілька відер холодної? Прикидаються, що нічого не знають. І ті, які подають, і ті, які «контролюють»... Те саме з надаванням інших послуг... В усьому світі правило: хто торгує, той і відміряє. А вам або ставлять лічильник «на весь базар», або ж кажуть: «Хочеш платити лише за себе – став лічильник за свої гроші...».

– Ваша честь, Ви так влучно усе схарактеризували, ніби живете у моїй київській квартирі...

– Ви також «ніби живете». А фактично існуєте. Привладні наперсточники маніпулюють законами, папірцями, цифрами, лічильниками, калоріями, вашим часом, вашими нервами, фактично розпоряджаються вашим життям... І це не лише в Києві чи загалом у містах. Ось – хутір. Наша скромна резиденція... Газ проводили за свої кошти, рури й усе причадили купляли за свої кошти, а нам тепер обіцяють, що й абонплату за мережу доставки братимуть... Скоро згадають, що ще й за запах газу можна брати... Цинічно «втішають», що це негативно позначиться лише на 4% населення України. Тобто тих, які використовують газ лише для приготування їжі. Тобто – на найбідніших. А виграють найбагатші. Ті, які мають тисячі квадратних метрів житлової площі. Бо «абонплата» однакова для всіх і для всіх однакова ціна газу: і для тих, хто використає три кубометри, і для тих, хто й кубічного сантиметра не використає, і для тих, хто використає три тисячі...

– Вже НКРЕ... нібито скасувало своє рішення...

– Завтра вони скасують те, що скасува-

ли нині... Знаєте, як у нас на хуторі розшифровують цю аббревіатуру? «Накрав, і є». Люди вважають, що злодій злодія перевіряє...

– Ваша честь, дуже делікатне питання. Можна вважати, сповідь. Я також грішний. Маю злочинну звичку. Не взяти, а дати. Не для якоїсь там користі. А щоб відчепилися... Для прикладу. Тому ж «Київенерго» віддав «борг», якого ніколи не брав. «Київгазу» плачу за газ, якого не використую. Ну, не з любові там до хохметових, чи кобилевих. Я просто люблю спати спокійно. А тепер ось біда. Боротьбісти з корупцією кажуть, що садитимуть тих, хто бере, і тих, хто дає. І знову не сплю... Звернувся в «Київгаз». Мовляв, або поставте квартирний лічильник, або до часу його встановлення газ перекрийте. То якийсь «Начальник РАВ УТГН ПАТ «КИЇВ-ГАЗ» Л. В. Гребешук» послав мене до... якоїсь «дочки» – «Енерджи»... Я ж, як ви бачите, чоловік уже в літах. І ті походеньки мене не дуже приваблюють... Та й хочеться спокійно поспати... Отак із гумориста мене перековують на трагіка...

– На жаль, мушу вас ще більше занепокоїти. Бо, мабуть, скоро настане час, що вам не дадуть спокійно й подрімати. Одна депутатка у Верховній Раді розродилася ідеєю шукання дірок, через які пропадає з оселі тепло. Ця «державна акція» називатиметься обов'язковим аудитом вашого помешкання. До вас прийде, припустимо, «спеціаліст» Федя, вивчить вашу оселю, напише акта і скаже приблизно так: «Вам негайно треба замінити вікна і двері. Ось адреса фірми, яка це виконує. Інакше за тепло платити доведеться удвічі більше...». Феді за аудит також треба платити...

– Ваша честь, а та депутатка вже зробила аудит своїх дірок? Чесні винахідники

усе випробовували на собі... До речі, а як ви вважаєте, оті побудинкові лічильники? Кажуть люди, що це – фікція...

– Я вважаю, що це злочин влади. Цинічне протизаконне грабування людей. Звичайна шулеризада. І за це мають відповісти ті, хто це впроваджує. І пропонуючі, і контролюючі... Компетентні органи хутора «Мозамбік» уже вирахували деяких суб'єктів цього «нововведення». Виявляється тут замішані ще «інженери збільшовиченої ери»...

– Ваша честь, хотілось би від побуту перейти до справ вагоміших, державних...

– Друже мій, запам'ятайте! У кожній державі, кожному суспільстві **найвагомішими є справи побутові**. Бо побут – це джерело життя кожної людини. І той, хто ці джерела перекриває, забруднює, маніпулює ними, позбавляє людей здоров'я, спокою, віри і головного права – бути вільною людиною, є звичайним **державним злочинцем**. На якому б він службовому стільці не сидів – найвищому чи найнижчому. Місце його – **на стільці в'язничному**. Але я залишаю за вами право надалі звертатися до представників комітету із будь-якими питаннями, які вас хвилюватимуть.

– Дякую, Ваша честь! Дякую за спілкування. Не буду зловживати вашим дорожнім часом. Знаю, що попереду у вас важка, але благородна робота...

Євген **ДУДАР**.
Хутір «Мозамбік»,
що в Джунглях Європи.

ПЕРЕДПЛАТА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» І «БІБЛІОТЕКИ ЖУРНАЛУ...» НА 2018 РІК

Індекс	Назва видання	Кількість номерів на рік	Передплатна ціна на 1 міс.	Передплатна ціна на 3 міс.	Передплатна ціна на 6 міс.	Передплатна ціна на 12 міс.
97 835	«Перець. Весела республіка» <i>Щомісячний багатокольоровий сатирично-гумористичний журнал: карикатури, фейлетони, гуморески, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії</i>	12	20,48	61,44	122,88	245,76
60 194	Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» <i>(Бібліотека кращих творів світових і вітчизняних сатириків і гумористів – класики і сучасники)</i> Марк Твен, Олег Чорногуз, Ярослав Гашек, Євген Дудар, Карел Чапек, Володимир Чепіра, О. Генрі, Михайло Стрельбицький, Еразм Роттердамський, Аскольд Береба, Тарас Шевченко, Віктор Семеняка, Остап Вишня, Микола Петренко, Василь Чечвянський, Юрій Береза, Федір, Микола Білокопитов, П.-Ж. Беранже, Дмитро Шупта, Е. Т. А. Гофман, Павло Стороженко, Перчанський меморіал (Українські сатиричні епітафії), Володимир Пальцун	24	23,48	70,44	140,88	281,76
60 195	Комплект: журнал «Перець. Весела республіка»	12	43,96	131,88	263,76	527,52
	Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка»	24				

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

**ОДНОЮ ХРЕСТИТЬСЯ,
ДРУГОЮ КРАДЕ...**

Коли питаю я
Чи хтось мене,
Чому незрима в нас
Корупція у владі,
То бачу раз у раз
Одним одне:
Одною хреститься,
Другою краде...

ВІН ТАК ЖАДАВ ПРИВАТИЗАЦІЇ...

Він так чекав, жадав приватизації
Земель усіх сільських у руки-ласти,
Та зовсім не продумав ситуації,
Як потім сам у себе буде красти...

ЯК СВЕРБИТЬ ЧУЖИМ «СВОЇМ»...

Як історію нам убивали?
У російській розчиняли...
А тепер як хочуть вбити?
У всесвітній розчинити.

Як свербить чужим «своїм»
Нині мову рідну вбити?
Мовами меншин її
Не доповнить – замінити...

ХТО МИРИТЬ НАС?..

Нас мирять ті, що б'ються на межі.
Вчать добачати ті, що не добачили,
Як злодій випхався у сторожі,
А палія пожежником призначили.

КОЛИ ТИ КАЖЕШ, ЩО УСІ КРАДУТЬ...

Коли ти каже, що усі крадуть,
Коли ти кажеш, що всі люди п'ють,
Коли ти кажеш, що й нечесні всі,
То й ти такий? Ти – ні? Тоді не всі...

ВОЛЮ – СВИНІ?..

Кажуть: «Волю – свині!...»
А їй треба бродити?..
Нащо жолудь шукати,
Як пійло дають?!
Воля зайва свині,
Як свиня при кориті.
Правда, свійську скоріше,
Ніж дику, заб'ють.

Василь **ВАСИЛАШКО**.Сергій **СЕМЕНДЯЄВ****ДВІ МАЛЕНЬКІ ПЕДАГОГІЧНІ ПОЕМИ**

(ретельних послідовниць Антона Макаренка,
автора хрестоматійної праці «Педагогічна поема»)

– Добридень, Антоніно Матвіївно, рада вас бачити!
– Доброго здоров'я, але, їй-бо, не второпаю, хто переді мною?
– Невже не впізнаєте? Та ми ж із вами колись разом виступали на районній науково-педагогічній конференції «Методика виховання Макаренка і сучасна школа». Я ж ваша колишня колега, математик Галина Сергіївна Вовченко. Відколи разом вийшли на пенсію, за двадцять вісім років жодного разу не бачилися. Ви живете в одному селі, я – в іншому. А тут така зустріч, та ще й на базарі!
– Тепер упізнаю. А ви, Галино Сергіївно, ще й нічогенька на вигляд, якби голову сивина не посріблила та ціпок старості не виказував.
– Та й ви, Антоніно Матвіївно, майже не змінилися. Хіба що голос добряче сів. Колись, бувало, так горлали, проводячи урок, що у сусідньому класі було чути.
– Що було, те було. І на дітей частенько покрикувала. Але до певного часу. Відтоді, коли на день народження учні подарували мені протигаз із написом «Не кричіть більше на нас!», я стишила свій голос і по сьогодні не підвищую його. Нічого не вдієш. Ми виховували дітей, а вони – нас. І, повірте, все це пішло на користь. Розмовляючи упівголоса, стала менше дратувати сільських псів, а протигаз стає у пригоді, коли сусід Сергій Ослик під час приморозків обкурює свій розкішний сад. Виручає мене цей прилад і при обприскуванні картоплі від колорадських жуків. Завдяки йому я не дихаю шкідливим повітрям, то й виглядаю значно молодшою за свої роки. Ох-хо-хо!

– Подібний виховний момент влаштували колись і мої учні, – по-ринула у спогади Галина Сергіївна, пожвавішавши на обличчі. – Як класний керівник, вимагала від старшокласників щопонеділка по черзі готувати політінформації. Мовляв, у мене зламався старенький телевізор, а я хочу знати всі новини. Учні відповідально ставилися до покладених на них завдань, аж поки їм усе це не набридло. Від мого імені тихцем написали листа до магазину «Товари поштою», аби звітди надіслали новенький кольоровий телевізор. Коли товар надійшов до нашого поштового відділення, я відповіла листоноші, котра принесла цю звістку, що це якесь непорозуміння. Але на пошті і слухати не захотіли. Врешті я зрозуміла, що це були витівки моїх учнів. Тож довелося купувати. Тепер я їм вдячна за це. Бо нині за свою мізерну пенсію не змогла б придбати такого чудового красеня. Що не кажіть, а виховання – таки велика сила!

Обидві послідовниці методики Антона Макаренка щиро розсміялися і, зігріті спогадами, потихеньку подалися до торгових рядів.

Микола **ЮРЧИШИН**.

с. Ялтушків Барського району Вінницької області.

ОТРУТА СТАРОЇ ІМПЕРІЇ

або Трохи про мутунтів, орлів і Змія-Горинича

Колись, у часи пізнього Середньовіччя (а подекуди й донині), мандрівні циркачі та інший бродячий люд полюбили заробляти на демонстрації різного роду відхилень від норми – у людей, тварин тощо.

За відносно скромну плату публіку запрошували оглянути, приміром, волохату жінку, маленького чоловічка – ліліпута, телицю з шістьма ногами, курку з двома головами... Або навпаки – гіганта з одним оком, такого собі натурального циклопа. Коли «відхилень» бракувало, то заради заробітку їх фальшували. Наприклад, цілком симпатичну молодлицю обклеювали тонко вичищеною шкурою кози чи вівці. І атракціон готовий: волохата жінка!

Можливість оглянути незвичну істоту приваблювало багато людей. Телевізорів тоді ще не вигадали. Розваги можна було перелічити на пальцях: ну, побитися в шинку, подивитися, як вішають розбійника, послухати оповідки мандрівного ченця... Та й усе, мабуть.

Сучасною науковою мовою істот із відхиленнями часто називають мутантами.

Втім, не всяке відхилення від фізіологічної норми може вважатися наслідком мутації. Особливо, якщо воно є плодом народної фантазії. Взяти хоча б увічненого в російському фольклорі Змія-Горинича. Навряд чи колись існувала подібна істота. Врешті, слідів його перебування (чи решток) на територіях, де циркулювали перекази про нього, не знайдено.

Пізніше, у ближчі до нас часи, вчені, мабуть, сумніваючись, що нащадки повірять в існування таких вражаючих відхилень, запровадили консервацію мутантів у спирт і формаліні. Хоча... вже настала інша епоха, й банки з «відхиленнями» слугували зонайменше для задоволення марної цікавості, а передусім – для наукових досліджень.

У людських «відхилень» життя було коротке. Сіамські близнюки (одне тіло – дві голови) жили недовго. Усвідомивши свою незвичність, винятковість у роді людському, вони почувалися дуже нещасними, страждали...

Мені якось спало на думку: якби двоголовий орел, державний символ Росії, був живою, одухотвореною істотою, що б він відчував? Напевне, його теж навідували б якісь комплекси, тяжкі, невід'язні роздуми... Типу: «От нахрена природа приліпила мені ще одну голову?! Поглянеш у дзеркало – сам себе лякаєшся! В

інших державних символів – як у нормальних, по одній голові. Наприклад, у німецького орла – одна. У польського «ожелка» – теж. Навіть в американського білоголового нічого зайвого. А тут дві відразу, ще й дивляться в різні боки. Що натякає на роздвоєння особистості, а на державному рівні – на політичну шизофренію...».

Ні, я розумію: традиція, імперський спадок... Чи то золотоординський, чи візантійський. Так би мовити, від імперії – імперії. Від нашого стола – вашому столу.

Я не фахівець із геральдики, і, мабуть, тому естетика цього символу мені чужа. Як пересічну людину, мене насторожує будь-яке звиродніння, відхилення від природної норми. Хочеться триматися від «двоголовості» подалі.

На рівні підсвідомості відхилення викликає огиду. Не всі ж ми лікарі, фізіологи, генетики. Уявіть, що у вашому хазяйстві (раптом ви селянин?) огинається щось двоголове. Ніби аж марудно стало...

А над величезною країною «распростер свои крылья» двоголовий орел-мутант.

Чи не «запліднює» він її простори ненормальністю, звироднінням, відхиленнями від звичних правил?

Людство давно підозрює певний містичний зв'язок між різного роду людськими витворами з одного боку і назвами й символами, які на них наліпили, з іншого.

Через те давні племена дуже ретельно добирали тотеми і поклонялися їм як могутнім покровителям. А пізніші мореплавці примовляли: як назвеш корабель, так він і попливе.

Може, через цю віками накопичену ненормальність держава ніяк не може знайти природного (цивілізаційного) стику з іншими народами і країнами? А якщо когось і «заполучає» в партнери, то тільки примусом або підкупом.

Та й коли, власне, перелетів цей двоголовий пернатий у Московію? Коли сонце Східної Римської імперії закатилося і вона впадала. Не так унаслідок войовничої напористості турків, як через свою гнилість, продажність, незв'язність слова і діла. Недарма під візантизмом у пізнішій історії стали розуміти підступність, заляштанкове інтриганство, невірність зобов'язанням, жорстокість, коли її можна було застосувати безкарно, патологічну схильність до підкупу й хабарництва.

Таке враження, що двоголовий орел заразив Московію трупною отрутою старої імперії.

Але ж – яка велич!

Яка струнка генеалогія!

Та, зробивши поправку на візантизм, треба, мабуть, ставитися до цього як до хворобливої вигадки, як до абсолютно достовірної біографії Змія-Горинича.

Павло СТОРОЖЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Баба Віра одержує мінімальну пенсію і прожила вже більше ста років! Ось де джерело довголіття, люди!

Сільський фельдшер зустрів діда Нестора і каже:

— Реформуємо медицину — запроваджуємо загальну диспансеризацію населення. Візьмемо вас на облік. Завтра приходьте.
— Скільки живу — не був у лікаря, — говорить дід Нестор. — Навіщо ж мене, як ви кажете, брати на облік?

— Усе буває: не сьогодні — завтра як не одне, так інше заболить, скрутить, паралізує і — до ями, — вказав пальцем фельдшер униз, а потім тицьнув у небо і серйозно наголосив, — а щодо вас, діду, міністр охорони здоров'я особисто розпорядився, аби з'явилися в амбулаторію — наказ у мене на столі. Як не прийдете, карета швидкої примусово доставить вас до мене.

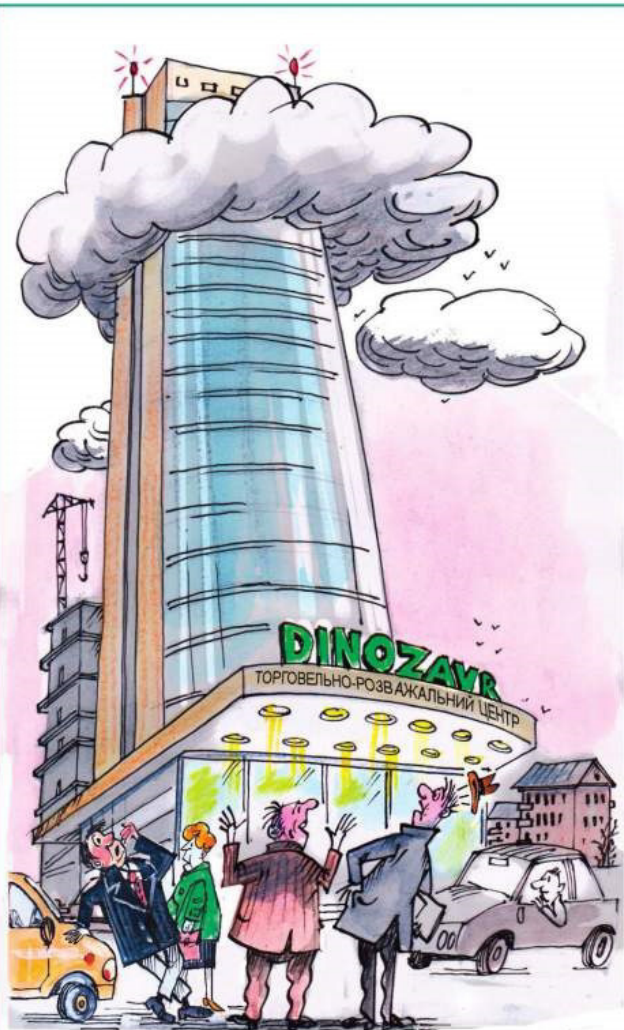
Розіграш удався.

На другий день дід Нестор зранку був у фельдшера. Той оглянув його і сказав:

— Відхилень ніяких, однак треба пройти обстеження. Ось направлення. Ідьте в район у поліклініку, здасте там аналізи і пройдете флюорографію.

Зранку дід був у місті. Показали люди, де поліклініка і де лабораторія. Підійшла черга. Входить і до дівчини в білому халаті:

— Візьміть, будь ласка, фельдшер направив, — простяг папірці.
— Аналізи з вами? — запитала сестра.
— Так, як завжди, — відповів дід.
— Давайте.

— Ось, нарешті побудував на останні копійки своєї дружини...

— Добре, — дід Нестор розстібнув ремінь і почав знімати штани. — Щось вам зараз відджу та витисну.

— Е ні, — зупинила лаборантка. — Привезіть окремо в коробці і пляшці.

Повернувся додому.

— Здав аналізи? — питає дружина.

— Ні. Сказали привезти окремо, а тари не дали.

Наступного разу ввійшов у лабораторію і урочисто поставив на стіл коробку з-під київського торта і пляшку від шампанського. Та ще трилітрову банку з сечею на випадок, якщо не стало на аналізи. Мов метелики, збіглися дівчата в білих халатах. Хто з ложкою, хто з виделкою, а хто зі скальпелем. Хтось відкрюкував пляшку, а хтось відкрив коробку — мало не попадали... Злі, як мегери, і, мов оси, накинулися на діда. Ледве вирвався і врятувався втечею, бо погрожували скальп зняти...

Приїхав додому з великою ґулею.

— Ну що, здав? — поцікавилася жінка.

— Цього разу здав, але й добре дістав, щастя моє, що тільки струс мозку, бігме, могли мене закатрупити.

— А трилітрову банку з сечею нащо привіз додому?

— Бо цукор у сечі знайшли, то що — мав їм подарувати?

— Чисто вар'ят — а нащо тобі?

— Ніц не петраєш, бабо. Трохи дріжджей — і готова закваска. Люкс самогонка. А не хочеш самогонки, то лікуйся сечею: по сто грам до сніданку, до обіду і до вечері. Гадаєш, у місті дурні? Там так усі пенсіонери лікуються і не тільки — на то дефіциту немає. І не треба тобі пігулок — хімія дорога і фальшива, а тут своя хімія: готове лікарство, натуральне і задушно, ще й корисно.

— О Боже, насправду хлоп здурів...

Цілий день дід Нестор прикладав до голови обух сокири — струс лікував. Вранці знову був у лабораторії — кров здати. Молоде дівча з довгими наклеєними віями проколола руку наскрізь і каже до іншої:

— У цього діда крові немає — одне повітря.

Шприц взяла друга. Насадилася величезну голку, промовила, щоб було чути, нехай пам'ятає, і вгатила довгу голку до самої основи, аж кістка хруснула. За поршень тягнула то одна, то друга, а потім разом. Спочатку було трохи крові, а потім шприц наповнився сірою речовиною. У діда Нестора засіпалася права щока і око...

— Здав кров? — зустріла жінка запитанням.

— Коби кров, а то мозок, хіба не видиш, як мною теліпає...

Щоб заспокоїтися, пив чай із глором і квасне молоко. Після сніданку поїхав на флюорографію. В кабінеті рентгенолога роздягнувся до пояса і ввійшов в апарат. Груді притиснув до холодної пластини, а підборіддя поклав у ложе на екрані. Лікарка натиснула кнопку. В допотопному апараті щось клацнуло, він заіскрив і, підймаючись, загукотів. Платформа під ногами раптом провалилася, дід Нестор зірвався з екрану. При падінні пошкодив куприк.

Після флюорографії ледве волочив ноги по поліклініці. Забув назву лікаря, до якого його направила рентгенолог. Надибав у коридорі прибиральницю, озброєну шваброю, вказав рукою, де була травма, і запитав:

— Де у вас тут лікар до дупи?

— Так у нас тут усі до дупи, прошу пана. Ідіть у будь-який кабінет — там такого знайдете.

В село діда привезла «швидка».

— Ой, людоньки, а то що з тобою? — здивувалася дружина і сплеснула в долоні. — Дивіться, що з хлопом зробили, а був здоровий, як бик!

— Най'го шляк трафить з їхньою реформою і диспансеризацією! — відповів хворий і застогнав. Жінка обережно ввела чоловіка в хату і поклала в ліжко — перший раз у житті, як хворого.

Фельдшер заповнив картку пацієнта і записав: струс мозку, нервовий тик, тріщина куприка.

Від лікарні дід Нестор категорично відмовився. Лікувався народними засобами. Після одужання його зустрів односельчанин і запитав:

— Як ваше здоров'я?

— Слава Богу, добре.

— Перестали хворіти?

— Ні, лікуватися.

Станіслав ГРИНДА.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Юрія ІЩЕНКА)

Набридло дивитися телевизор. З рік тому – читати детективи. Ще раніше – високохудожні романи і повісті.

До липня ще читав календар. Не весь, правда, а лише те місце, де пишуть про схід і захід сонця. Для оптимізму. Дивися: день на хвилинку побільшав. І хоч за цей час ціни помітно зросли, але ж додалось на мить і світла. У душі.

Але кинув і календар: завелась і там чорнуха – ніч почала додавати.

Транспорт подорожчав. Інший розпочав би. Однак, якщо подумати, все на краще. Не будеш їздити – не слухатимеш транспортних теревенів про те, хто скільки вкрав, що і там погано, і тут недобре...

Йдеш пішки, життя споглядаєш. Без втручання. Он горобці бавляться в зіпсований телефон й іржуть, наче коні, з доброго настрою... І в мене він несправний. І це на краще, що мовчить. Інакше дзвонили б, скаржились на життя. А ще: «Чи не міг би ти до зарплати?».

Настрій знову піднісся. Горобці не такі вже й безтямні сучасники. Дещо знають. І як це раніше не спадало на думку?! Жив, як худоба, – без думок і аналізу... А якщо тверезо поміркувати...

До речі, про тверезість. Для мене вона стала нормою життя. І без усяких екстрасенсів і методів Довженка. Глянеш на ціну – йдеш пити воду.

Здорово! І голова не болить. Можу з повним правом написати у шлюбному оголошенні, що так і так, не маю згубних звичок.

Бо й не курю вже.

Щодо шлюбу – теж утримуюсь: усе-таки пенсіонер. Шлюб точно згубною звичкою вивається. Попервах людина себе не знає.

Але повернуся до тверезого міркування. Тиждень тому згоріла електроплитка, а газ відрізали раніше. Ніби непоправне сталося – ніяк бульби на смажити. А з іншого боку – економія. За її рахунок куплю тієї ж бульби і пектиму у дворі. Смачна виходить! Оближешся. З крупною сіллю, огірочком...

Ні, мабуть, не зможу у дворі – нема в чому вийти. Вчора з балкона штани вкрали. Мали б сьогодні красти, коли висохнуть. Усе було розраховано – збирався їх удосвіта зняти зі шнурка. А вкрали ще мокрі. Випереджувальний маневр. Аж душа радіє, що народ дозріває, стає енергійніший. Кажуть, коли американці починали капіталізм будувати, теж штани крали. І коней. А тепер за ними ніхто угнатися не може.

Отож ми на правильному шляху. Вірною дорогою йдемо, товариші, як казав хтось із покійників. Не згадаю. Щось пам'ять стала слабшати. Добре, що вже маю диплом, а то й вступних іспитів не склав би. Сором був би, глум.

Був би – як Федя-вантажник із гастроному. Он пішов. Цигаркою пахкає. У руці сітка з бананами, ковбасою і чверткою. Жаль хлопця. Нічого не знає, не читає. Хоча, як добре поміркувати, особливого занепаду в тому й немає. Я теж до липня читав лише календар. А ниньки до холоду йде, до довгих ночей. Та це й добре. Буду без штанів сидіти вдома.

У теплі, у затишку.

Пектиму на балконі бульбу.

За це взагалі-то можуть посадити: створюю пожежну небезпеку. Ну й хай. У криміналі теж немає електроплитки, телефону, штанів на вихід. Не треба розраховуватись за ремонт. Звично. Як удома.

Отож, панове, не переймайся. Все одно все закінчиться... Ну, ви вже зрозуміли – все буде файно.

Володимир ПАЛЬЦУН.

ВСЕВЕЛИКЕ СКУНСУВАННЯ

Байка-бувальщина

Знов Країну Солов'їну Круки Виродка-Орла, що мав голови зміїні (дві: **мутація** дала!), воювали, намір мавши: знищити її назавше! Кров лилась, лилась, невинна (Солов'їна, та не лиш): йшли до бою – соколино – співуни, легкі пташини, рани тамував спориш; а як падав який Крук, там вже був йому «каюк». Двоголовий – обома думав (мислив-бо лиш матом), тож і визріла сама підла думка дурнувата: «Мир вам, **браття** Солов'ї! Але добре дбайте: Станьте Крукам холої, мене похваляйте! Вчитись каркати почніть, невірні поганці, себе переназовіть: «Ми – малокрукландці!»... Б'ються далі. Ще вправніш! Крукам не стаєє клепки. І згадав Він, що давніш Скунс-дристун був його предком.

Вирішив: «Заллю лайном непокірливу країну!». Піднатужився... **Воно** й полилось з нього невпинно! Так невпинно, що спинить годі лікарям німецьким: перейшли в смердючу нить кендюх і печінка злецька... Та, хоча й матюччя гнув для каральної потреби, тільки спершу – вдалину, згодом все пішло під себе: бо хоч як він «юберменшив», тиск в «системі» меншав й меншав...

Видристав увесь нутряк, потекла м'язиста шия... Круки «кру!» своє на «кряк!» поміняли... І звершилось: море-окіян лайна, де сидів Він, б'є прибоєм, жала два кленуть «рожна», кусаються між собою...

Так на предка Він рівнявся, що до решти іздристався. Внукам, правнукам би знати (в морі тім шукавши буй): легко дідів похвалити, сам попробуй поскунсує!

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

Володимир СОЛОНЬКО

– Борисівно, раніше я вдягалася он у тому магазині, де одяг з Європи, а тепер, після підйому економіки, ось тут...

Сталося так, що у своїй ранній юності, коли я навчався на генерала у Чернівецькому загальновійськовому училищі, мене пронизала дошкульна ідеологема про «єдиний советський народ» і «єдину советську мову», яка чомусь, як у корови, називалася язиком. Звісно, що я вірив і в «єдиную общность», надійним гвинтиком якої був, хоч нерідко й вигвинчувався, тікаючи через паркан у курсантську самоволку. Зрозуміло, що, відповідно до морального кодексу будівника комунізму, я й писав «язиком», на якому мене навчала партія і яким «разговаривал» Ленін, а разом із ним, хоч і з великим кавказьким акцентом, і не менш великий за зростом Сталін, який потім став «великим ученим» і про якого навіть відповідні пісні складали. Пам'ятаєте:

*Товарищ Сталин, вы большой ученый,
В языкознание знаете вы толк,
А я простой советский заключенный,
И мне товарищ серый брянский волк.*

Пісня про великого Сталіна так на мене вплинула, що я й собі почав писати і також «язиком», на якому писали великі Йосип Віссаріонович і Володимир Ілліч. Великого Володимира Путіна тоді ще, слава Богу, не було, а то я, мабуть, і його язиком писав би. Писав я тоді, чесно признаюся, під Пушкіна і Лермонтова. Під багатьох писав, як і під багатьма ходив. І так воно тривало б, напевне, довго, якби я не пішов до Києва удосконалювати журналістський фах. А до того працював позаштатним кореспондентом газети «Слава Родины», часопису Прикарпатського військового округу. Писав, як Сталін. Дуже й собі хотів стати великим «учоним», а заодно і поетом, як Лермонтов, та навчитися стріляти краще, ніж Микола Мартинов, майбутній батько 11 дітей. Навчався так стріляти, щоб ніхто не зумів мене підстрелити, якби я навіть залицявся до госпожи Мартинової. По-нашому – пані.

Як я став НАЦІОНАЛІСТОМ

Так от, у Київському університеті мені пощастило познайомитися з професором Матвієм Михайловичем Шестопадом. При зустрічі він обійняв мене дуже лагідно, а потім на вушко, як рідний тато, прошепотів:

– Синку, у тебе прізвище козака, а ти пишеш мовою Сталіна. Був би ти Аїстов, я тебе, синку, зрозумів би, а так...

І тими словами, ніби Тарас Бульба кулаками, дав мені під дих кілька стусанів.

Хлопець я на той час, скажу без скромності, був уже метикований (чого не скажеш про теперішній стан) і одразу словами свого майбутнього героя з роману «Аристократ із Вапнярки» Матвію Михайловичу відповів: «Я зрозумів. Розумному досить». І почав писати не як Сталін, а як... А як, скажімо, Остап Вишня. Чого я й господіну Канигіну бажаю. Бо я певний, аби він, дай Боже, потрапив нині в обійми такого декана факультету журналістики, як Шестопад Матвій Михайлович, а не в тенета «руського міра», який колись називався московським, то й він би чогось навчився. Не тільки ж від Путіна вчитися, як колись від «великого ученого» Сталіна, якому Путін ставить нині пам'ятники. Мабуть, за інтелект. Але не за Туруханський край у Східному Сибіру. Та я не про край. Я про те, як я став націоналістом. Бо навіть після слів Матвія Михайловича я ще не почував себе достеменним націоналістом. Хіба що – відсотків на 90.

А тут мені раптом під руку потрапив Заєць. Заєць пишу з великої літери і з любов'ю. Чого Заєць не скаже про Ляшка. Та ще й не просто Заєць, а й народний депутат. Один із тих, хто

в першому ряду вносив прапор України до зали у Верховній Раді разом зі своїми однодумцями Чорноволом, Лук'яненком, Поровським... Я уже всіх і не пам'ятаю. Хто хоче свою пам'ять освіжити, хай попроситься у Верховну Раду чи обереться до неї і там, на стіні, усі ті герої намальовані. Так от, саме цей Іван Олександрович (тепер уже, а тоді просто Іван) мене запитує:

– Ти Канигіна читав?

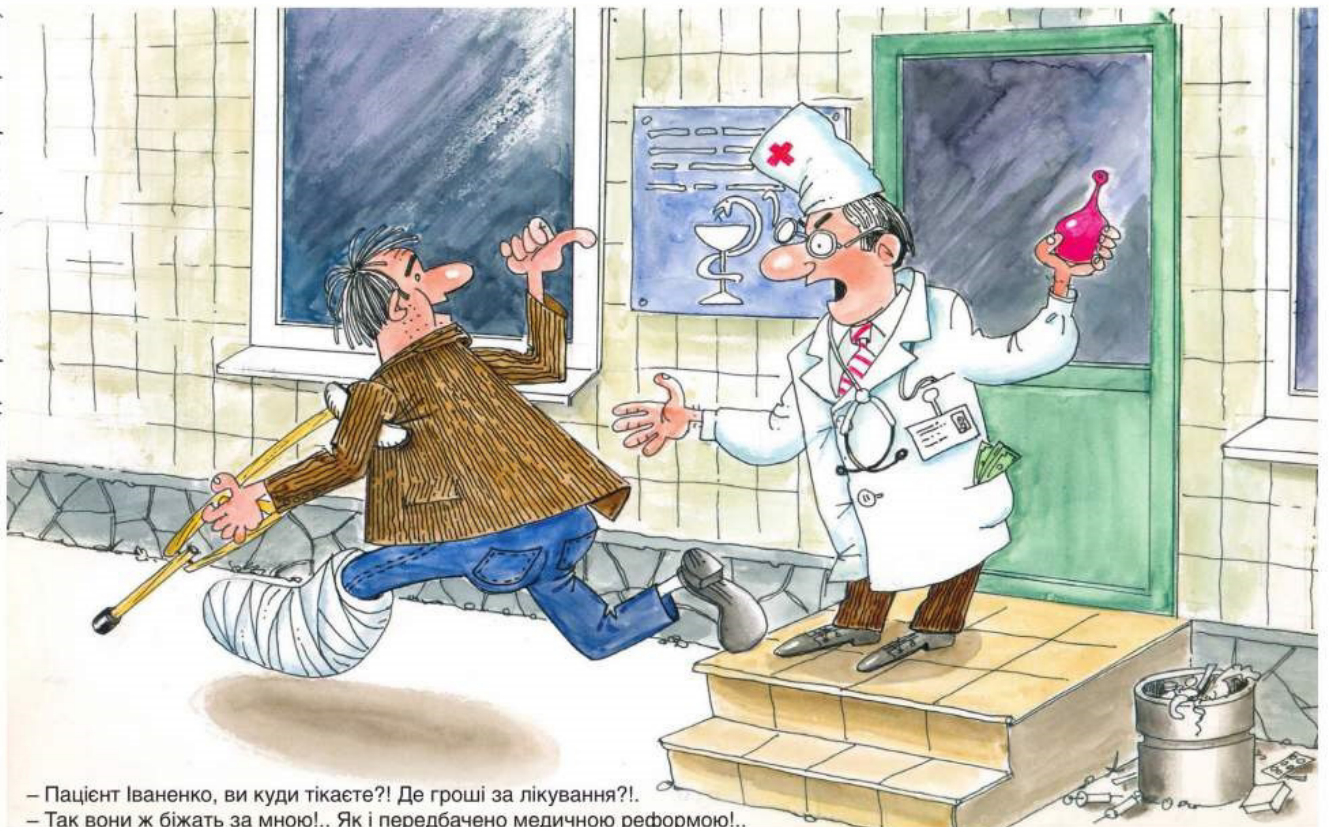
– Не читав, – чесно, як нині пишу, відповідаю Іванові Зайцю.

– Ти не читав Юрія Канигіна? І ти вважаєш себе українцем? Патріотом? Ось тобі його «Шлях аріїв»? Це книжка про те, що українська мова – це мова Богів. Що нею розмовляли українці, які тоді ще навіть русичами не називалися, поки Москва не відібрала у тих русичів-українців через шість тисяч років по тому назву – Русь. Українці – це колишні трипільці. Арійці. А їхня мова? Божественна. Нею пишуть і розмовляють тільки гуру таємничого Тибету. Ця мова – це мова вищих їхніх духовних сановників. Мова «сенсарі». Нею розмовляють тільки між собою виключно лами гуру, а на самоті вони спілкуються цією мовою ще й із Богами. Релігійні вчителі. Мова писалася ведичним санскритом, давньотибетською, а слова на звучання наші – українські. За змістом і формою. Саме звідки ми й походимо.

У мене перехопило дух. Я дивився на Зайця, а бачив ламу. Свого духовного Учителя з Верховної Ради, що навчався патріотизму і духовності в Канигіна. Юрія.

– Ніхто у світі до цього великого, як гуру,

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

– Пациент Иваненко, вы куда тикаете?! Де гроші за лікування?!
– Так вони ж біжать за мною!.. Як і передбачено медичною реформою!..

вченого не знав, як розмовляли арійці й трипільці, а Юрій Михайлович переконливо довів, що арійці розмовляли так, як нині українці. Пісні співали такі ж самі. Тими ж словами. Тільки тоді співали переважно про місяць на небі, про зіроньки, що сяють, а це вже тепер під впливом пізньої-препізної Московії – про тьолок, про бабки і мерседеси.

– Клянусь, уперше чую про такого письменника. Лермонтова знаю, Малишка знаю, Сосюру бачив, Рильського на творчому вечорі на комбінаті преси «Радянська Україна» на власні вуха чув, а Канигіна... – і заперечливо хитаю головою. – Але книжку хоч не тільки прочитати, а й зробити її першою настільною після другої – Красуського Михайла.

– На тобі її. На довгу пам'ять, – подає мені безкоштовно того Канигіна Іван – тепер Олександрович. Чому безкоштовно – досі не знаю. Може, він ціни тій книжці не склав.

– Почитай і ще трошки додеформуйся, – додає Олександрович.

І я взяв ту книжку, бо Іван запевнив:

– Вважай, віднині це перша книжка після другої – Михайла Красуського – про нашу мову.

Я схопив його обома руками в обійми і почав безкоштовно дякувати. Так мені хотілося, щоб і ця книжка Канигіна стала й справді для мене настільною. Після того-таки Михайла Красуського, московського вченого, який уже з мене майже зробив націоналіста, коли до моїх рук потрапила його книга, видана в царській Московії, ще до Соцреволюції, як тоді називали Жовтневий переворот. Майже тоді, коли та ж Московія запозичила у нас нашу стару назву, Русь. Історична крадіжка відбулася за скаженого Петра I – указом від 1721 р. на географічних мапах Європи несподівано з'явилася Росія...

Я примчав додому, як на трипільських вороних. Свою першу настільну книжку, що на-

зивалася, як зараз пам'ятаю, «Михайло КРАСУСЬКИЙ. ДАВНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ». І з передмовою: «Займаючись довгий час порівнянням арійських мов, я дійшов висновку, що українська мова є старшою не лише за усі слов'янські, не виключаючи і так звану старослов'янську, але й за санскрит, давньогрецьку, латину та інші арійські (індоевропейські)».

Це мене майже доконало. Я уже тоді на 99 і дев'ять десятих мав у своїй душі таку національну гордість, що ледь не став українським, звісно, буржуазним націоналістом. Але тому, що мама в мене була домогосподаркою і виховувала більше десятка таких шибеників, як я, на буржуазного націоналіста я не потягнув. Хоча в досьє КДБ писали «буржуазний» – і квит. Світла пам'ять Мамі, що домогосподаркою записалася. Тепер вона за чесність перед Богом має своє місце в Раю і живе в самого Господа на Сьомому небі. Кажуть, у наступному своєму дослідженні Юрій Михайлович (як доживе – дай, Боже, йому довгого віку!) доведе, що Боги у дні урочистостей також розмовляють виключно українською.

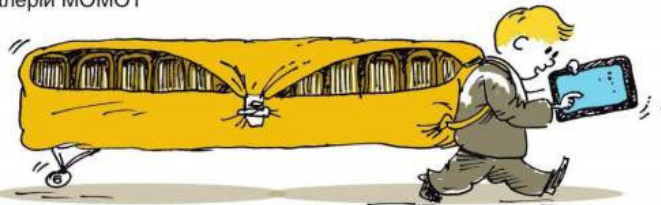
І після тієї зустрічі з Іваном Зайцем я вже жив не Красуським, а виключно Юрієм Канигіним. Я тоді так начитався, взявши до рук ту книжку під заголовком «Шлях аріїв», що далі висловитися не можу. Пам'ятаю, тієї незабутньої ночі, не соромлюся признатися в цьому, дружина мене тричі кликала до себе. А я віддавав перевагу Канигіну. Заснув аж під ранок, пройшовши весь шлях аріїв разом з автором. До останньої сторінки. Після прочитання я так заразився національною гордістю, що одразу набрав отих не повних до цього нуля цілих і нуля сотих відсотка і таки досяг вершин – став українським завдяки Юрію Канигіну, справжнім націоналістом. Нині щиро дякую автору твору «Шлях аріїв».

Об'єктивний чоловік. І таки, справді, пише щиру правду про нас, українців. Щоб він так жив. Але коли уже з-під його пера вийшла, як я дізнався від свого приятеля, не книжка, а брошура під назвою «Ю. М. Канигін. Трезубец или крест?», то тут уже в мене у носі запахло «русским міром» і «священною війною», як охрестив московсько-українську бійню у XXI сторіччі головний піп Московії Кіріл. Ту війну, що сьогодні гримить на землях Великого козацького луку, який після знищення Запорозької січі Катерина II назвала Новоросією, а замість козаків, що майнули на Кубань і за Дунай, заселила німцями, сербами та московитами. І той наш рідний як мені, так і Канигіну край – Донбас – послідовник Катерини II під загадковою назвою ху*ло вирішив і собі назвати Новоросією. Але, як кажуть, на Донбасі, фокус ху*лу не вдавля. А от попу Кірілу пощастило. Він у своєму благословенні порадив змінити відповідно до Святого письма той хрест на меч, а ту війну назвати, як я вже вище писав, священною.

Після заяви попа у мене не вистачило слів, а після прочитання нової брошури про той же хрест і меч того ж самого «арійця» Канигіна мене аж прорвало. Від... щастя. Груди розпирає і досі. Я такий щасливий і вдячний... Не московському попу, а українському члену Спілки письменників Канигіну. Він у своїй брошурі згадав мене (спасибі йому), а заодно підтвердив, що я таки справді досяг того свого морального стану і остаточно сформувався як український патріот. За московською концепцією, або твердженням «русского міра», – українським націоналістом. Хто не вірить – може прочитати ту брошуру. Безкоштовно рекламу, не просячи у Канигіна за її популяризацію відсотків.

Олег ЧОРНОГУЗ.

Валерій МОМОТ

Момот

Валерій ЧМИРЬОВ

Дмитро СКАЖЕНИК

Скаженік

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

РУССКАЯ ИДЕЯ

Гиблая пустыня — ни конца, ни края.
Общая святиня — мать-земля сырая.
Топи да болота, степи да чащобы,
Храмов позолота, а вокруг — трущобы,
Завиваєт выюга, гонит снег по кругу...
Коротка кольчуга на спині у друга!
Глуш да буераки, воровство да драки,
Да срамные враки вечером в бараке.

Прём с мольбой о чуде прямоком в трясину.
Каждому Иуде — личную осину!
Каждому кумиру возжигаєм свечки,
Да грозимся миру встать с холодной печки:
Вот подыєм знамя да пройдем с боями,
Тем же, кто не с нами, гнить в зловонной яме!

Вытопчем дорогу к вашему порогу,
Пусть идём не в ногу, но зато нас много.

Пыл наш не умерить, рвёмся в бой
отважно,
Главное — чтоб верить, а во что, неважно.
Не считаем трупы, не боимся мести,
Ничего, что глупо, главное, что вместе!
Пить — так до упаду, мордой в грязь
с размаху,
Нет у нас славы, во нагнали страху!
Всё кругом поруша, перед образами
Изливаєм душу пьяными слезами.

Нас видать по роже, выросших без нянек,
Нам свой кнут дороже, чем заморский
пряник.

Мы в гробу видали ихние конфетки!
Будем жить и дале в клетке, как и предки.
Нам все перемены — как седло корове,
Грязи по колено, да по пояс крови.
Завиваєт выюга, свиріпеєт стужа,
Ничего, что туго — может быть и хуже.

На таком морозе к чёрту все приличья!
По уши в навозе веруєм в величье.
Кто кого замучит на лесоповале?
Нас ничто не учит, мы на всех плевали.
Нас любая гадость может распотешить,
нас — добро и святость! Тех, кто
спорит — вешать!
Нищя лачуга стынет под сугробом,
Завиваєт выюга, как вдова над гробом...

Юрий НЕСТЕРЕНКО.

КРЕМЛІВСЬКИЙ ЖОНГЛЕР

В ДНР і ЛНР
У обох — один жонглер.
Не у цирку на манежі
Смика ниточки пожежі —
По-злодійському здала.
Та дійде і до Кремля
Кара і людська, і Божа.
І ніхто не допоможе
Ні жонглеру-диригенту,
Ані слугам, ні агентам.

Аркадій МУЗИЧУК.

Сергій ФЕДЬКО

перець на передовій

Геннадій НАЗАРОВ

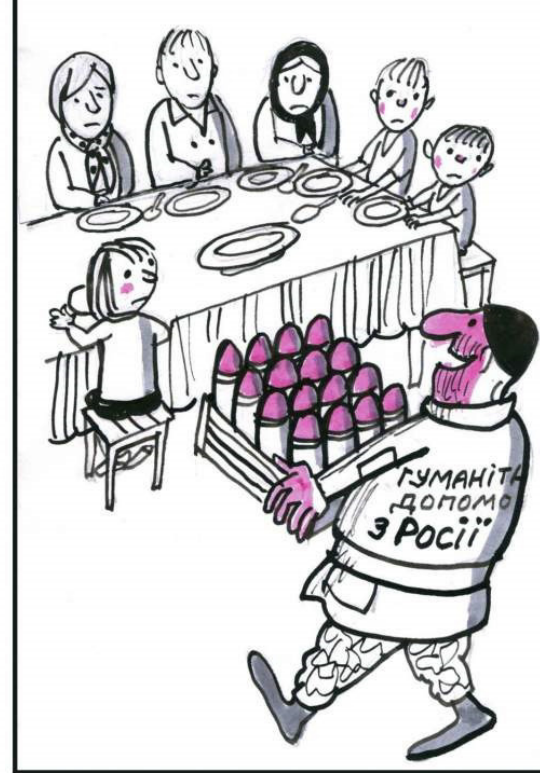
Олексій КОХАН

Віктор ГОЛУБ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Ще одна жертва геноциду! Київська хунта продовольчою блокадою примуше кримчан труїтися російськими продуктами!

Мініатюри з натури

У РЕАЛЬНІМ ЧАСІ

У всіх гумконвоїв
Диспетчер один:
Кому — параноїк,
Кому — сучий син.

Не віртуально — у реальнім часі
Сепаратизмом «пахло» на Донбасі.
А як зайшов з кадилом «руський мір»,
Донбас перетворивсь на тир.

Облиш, Росіє, всі свої ілюзії,
Бо Україна — не Молдова і не Грузія.
І проти нас війна оця
Початком є твого кінця.

Аркадій МУЗИЧУК.

ЗЛИЙ ЛЕНІН

«Із двох питань одвічних
В яким найбільша сіль?
«Хто — винен» — ось та пічка!
Від неї — вся кадрили!»

Так думав Путін Вова
І трепетно читав
«Майн Кампф» і вибірково —
Затертий «Капітал».

«В усьому винен Ленін!
Це він фугас заклад!
Імперію злий геній
Перетворив в анклав!»

Була б ця Україна,
Ну, чимсь на кшталт АО,
Хіба б Союз загинув?
Тепер клясти кого?»

І сушить Вова Путін
Свій геть дірявий дэбан:
«АО чи згідні бути
Чечня і Татарстан?»

Микола ЦІВІРКО.

Як в Керчі збудують міст —
То попре у Крим турист,
Гроші ринуть із Росії!!!
Дурень в думці багатіє...

На «Домбас» йшов воювати,
Щоб авто собі віджати.
Повернувся до мамі рідної
За кермом... коляски інвалідної...

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

ЗАГИНУВ ЧЕРЕЗ МОВЧАННЯ

– Як почувався твій незрівнянний балакун-папуга? І досі веселить твоїх гостей непристойними сентенціями? – питає приятеля знайомий орнітолог.

– Та де там! – сумно відповідає співбесідник. – Загинув нещасний горопаха.

– Невже від старості? А здавалося ж...

– Ні, від катування мовчанням. Відтоді, як я одружився і привів свою кохану додому, йому не вдалося вставити жодного слова!

УКРАЇНЬСЬКА МЕДИЦИНА НА ПОРОЗІ РЕФОРМУВАННЯ

Онучка привела до лікаря на прийом бабусю. Оглянувши симпатичну дівчину, лікар рішуче командує:

– Заходьте за ширму і роздягайтесь!

– Та ні, лікарю, це я прихворіла...

– А, ви? У такому разі швиденько покажіть мені свій язик.

ПИТАННЯ ЧИ ПРОПОЗИЦІЯ?

Лікар до хворого, що приїхав на курорт:

– А як ви ставитеся до спиртного?

– Перш ніж відповісти, – говорить хворий, – мені хотілося б уточнити: це запитання чи пропозиція?

ЧУДОВА ВІДПУСКА

– Нарешті я цього року провів свою відпустку якнайкраще!

– Певно, був на «Золотих пісках», про які здавна мріяв...

– Ні, був дома. У Болгарію я відправив дружину з тещею. На жаль, зекономлених коштів не вистачило на дві путівки до островів Папуа...

ДУМАЙ, ЩО ГОВОРИШ!

Корабель у плаванні зазнав катастрофи і пішов на дно. Двоє моряків-приятелів чудом порятувалися, учепившись за порожній великий кадіб з-під огірків, який стояв у камбузі. Бовтаються серед прохолодних хвиль, а на світ божий тільки благословляється... Один мовчить, змирившись із непевною долею, а інший ревно молиться:

– Боже, порятуй мене, грішного! Неправедно я жив на світі... Багато пив... До церкви не ходив... Крав... Жінок обдурював і пускав по світу з байстрюками... Помилуй мене! Клянуся, що ніколи більше в житті...

– Що ти мелеш, друже?! Думай, що говориш! – перериває його палкий монолог приятель. – Дивись. Он на горизонті – корабель!

Повідомив Олег **ЧАГАРНИЙ**.
м. Черкаси.

ОРЕАНДАДА

(Сповідь імовірного кандидата в народні депутати за партійним списком)

Електоральна симфоньета *

Я розкошую в Нижній Ореанді:
Платани. Пальми. Море і блакить...
Колись стрічали тут Індіру Ганді.
Ну, а мене стріча бездомний кіт.
Тут безліч цих тваринок симпатичних –
Їх гицелям на страту не дали.
Я думаю, що це симптоматично:
Суспільство ж ми гуманне зачали.
Ми недаремно загнуждали атом
І комунак прогнали тут і там,
Щоб добре малося не тільки партократам,
А й трударям, собакам і котам...
Тут грілася кремлівська хижа свита,
Гостей заморських вміла зустрічати.
Панує нині інша тут еліта,
Нова донецька... «В гроб і в душу мати...»
Такий в нових елітних файний сленг,
Такий в елітних нині файний імідж.
Пісні співають про «опавший» клен,
Як вип'ють коньяку з шампанським

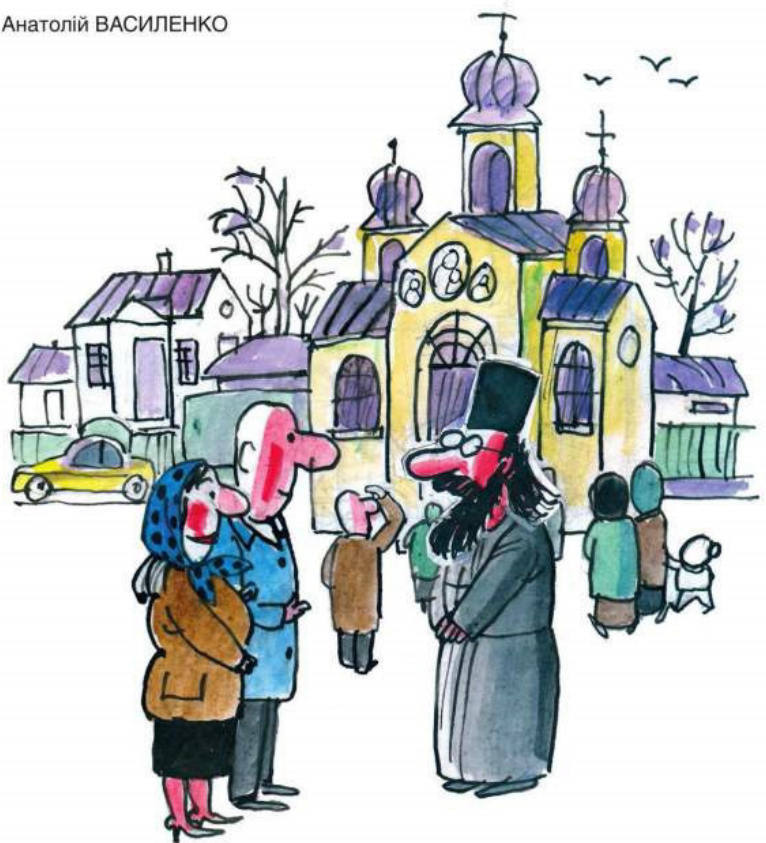
упереміш.

Колишніх тут – як бліх на псі рудому,
Їх курка лапою не загребе.
Тут кожен другий – секретар райкому,
А кожен третій – опер КДБ.
І це такі меткі державотворці,
Що хоч на лобі випікай тризуб:
Якщо крадуть, то, звісно, не при сонці,
Бо вдень законно циндрять і гризуть.

Можливо, депутатом я й не стану...
Літа гайнули, мов дими в трубу!
Під давнім, як єврейський міф, платаном
Я згадую ізяславську¹ вербу.
Під нею цілувався я уперше.
Той клятий вечір в печінках мені.
Якби не вплативсь, як карась у вершу,
Я довго так не бабрався б в лайні
І в Казахстан тікати не довелося б,
Пішов би вчитися у ВПШ²,
Засватав би дочку завмага Зося,
І розцвітала б в розкоші душа.

...Морський прибій – як пишна піна пива.
Від радості цвіте мій грішний лик.
Нагадає тут хвиля білогрива
Степ... аргамак... кумис... Батий... шашлик.
Коли я втік в степи (від аліментів)
Геройськи піднімати цілину,
Не знав, що, крім порожніх компліментів,
Нічого більше там не досягну.
Хвала Аллаху, не навів там зачепивсь
І вчасно дременував у хаші рідні.
Бо, крім кумису, чортзна-що там пив...
А тут – відро... І наслідки – погідні.
Сюди путівку я дістав по блату.
Ну, як би я пропхався в цей Едем?!
Я консультант одному депутату,
З яким ми, певно, в іншу даль підем...

Анатолій **ВАСИЛЕНКО**

– Взагалі-то раніше лікарем працював, терапевтом.
Лікарню закрили, мене скоротили... От і подався я сюди, до вічного.

Бо те, чим він сьогодні промишляє
І що нажив для внуків і дітей,
Про це один лиш Янукович знає,
Ну й, може, охоронник Гелетей.
Скажу вам чесно, що життя незлецьке,
Хоча й тривожне, взяв би його грець.
І все ж не схоже на життя совєцьке,
І добре, що настав йому кінець.
Тут зовсім інші плата і мотиви!
Тут головне – проскочить кризь вогонь...
Мій шеф – мастак. Він ліпить перспективи,
Що без відбитків пальців і долонь.
Та коли б я не допоміг пропажі
Тих свідчень, що йому «на десять лет»,
Лежав би я в Ізяславі на пляжі
І спозирив громадський туалет...
А так я тут! Де не гризу сосисок,
Де маю змогу мріяти без меж:
А мо', таки внесуть мене у список
І я доскочу депутатських веж?
Хтось пащекує, що я дурень першорядний;
Хай забавляється – не бачу в тім біди.
А масажисти у Верховній Раді?!
Їх що, із Кембриджа доправили туди?
Отож-бо й є! Огляньтеся довкола!
Хто в нас при владі? Хто і що верзе?
Там є такі, що не ходили в школу,
А грамоти навчилися в КПЗ³.
Я ж не бандит і не якийсь шахрай,
Я борозну проклав на ціліні...
Я так люблю свій український край,
Що й він повинен підсобить мені...
Усі зі шкури лізуть щось накоїть
І забамбулити весь білий світ,
А потім притьмом вскочити в Герої,
Щоб згодом хапанути все як слід.
Тому у нас Героїв розвелосся,
Як нині на полях пустоколосся.

Але скажіть: хоч з тисячі один
Є серед них народу вірний син?
Мені ж ні пільг не треба, ні зарплати,
Я і в обслузі обійдусь без дам...
Мене б лише обрали в депутати,
То я народу душу всю віддам.
Ясна річ, не фанат я негліже;
Краса і стиль – такий люблю пароль я.
Ніщо людське для мене не чуже,
Якщо воно не шкодить для здоров'я.
Я вам не жлоб! Я достеменний мен.
Я мить чекаю світлу та урочу.
Я хочу теж співати пісні про клен,
І коньяку з шампанським також хочу.
І це, повірте, зовсім і не гандж,
Бо зліплено мене не з того тіста,
З якого зліплено бандерівський типаж
Або – ще гірше! – Симоненкокомуніста.
Отож хай знає наш електорат:
Для мене вище Маркса – рідний шеф,
Він теоретик, яких світ не бачив!
Він вірить лиш у нафтоносний шельф
І в цій науці всіх пересобачить.
Отож хай знає наш електорат:
Ми і вночі не склеплюємо очі,
В думках лише про нього – це ж наш брат...
Хоча б там що про нас, бува, торочать!

Аскольд БЕГЕБА.
Крим, Нижня Ореанда, 17.07.2013 р.

* Цей безсмертний твір із неопублікованої спадщини нещодавно пропалоного безвісти в Карпатах Аскольда Бегеби подав до друку видатний сучасний художник Петро Ткаченко, його давній приятель, із яким вони юнаками разом почали свої творчі біографії в київській газеті «Молодь України». До речі, тоді в згаданому молодіжному часописі під орудою

незабутнього оригінала української журналістики Івана Семенця працювали пліч-о-пліч (і не штовхаючись!) із такими майбутніми знаменитостями, як Борис Олійник, Віль Гримич, Леонід Тендюк, Вільям Лігостов, Дмитро Степовик, Вадим Рудник, Ляля Блажко, Олександр Тарасенко, Михайло Медуниця, Олесь Лупій, Василь Чехун, Микола Кіпоренко, Ілля Бердник, Юрій Цеков...

Як мовиться, в доброчесній і талановитій родині зростають і порядні діти.

Щоправда, бувають і прикрі винятки, як от ...

(Поема знайдена публікатором на сторінках загубленого автором записника у вікопомному письменницькому кафе «Еней» після бучного святкування дня народження його старшого друга – видатного українського поета-гумориста Дмитра Молякевича.)

В авторському оригіналі твір визначається як «електоральна симфоньета» і вміщений у розділі під інтригуючою назвою «Нерво-музикальні медитації з недодертого ліричного щоденника». Поважаючи авторську волю неперевершеного сміхотворця, редакція залишає його оригінальне жанрове визначення поеми без змін.

1. Від назви м. Ізяслава на Поділлі, де народився герой поеми і де жив і творив відомий український гуморист і сатирик Василь Кравчук, щирий приятель Аскольда Бегеби.
2. ВПШ – Вища партійна школа; в радянські часи – виш, де готували партійних функціонерів.
3. КПЗ – буцегарня в Україні до Революції гідності (камера попереднього затримання, тобто ув'язнення).

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

КОРОТКО КАЖУЧИ

Залишається тільки шкодувати, що часи святої інквізиції безповоротно минулися: у сучасній політиці теж чимало ересі.

Отці нації, хоч і не часто, та все ж виявляють себе, а ось мати, як і досі, залишається невідомою.

Законодавці, не зупиняйтеся на досягнутому, продовжуйте... тупцюватися на місці!

Для політики не так небезпечна короткозорість, як недалекоглядність.

Ніколи політики не збираються так швидко і з таким задоволенням, як на заклик побити своїх антагоністів.

Демократія – це режим, за якого не можна заборонити слухати нісенітницю, яку верзе більшість.

Якби Христос був справжнім демократом, то замість десяти заповідей ми мали б десять бюлетенів для таємного голосування на виборах.

Зиновій ГАРТ.
м. Слов'янськ на Донеччині.

ПЕРЧЕНЯТКО

Сторінка для дітей

ІЩЕ МАЛЕ, А ВЖЕ ВЕЛИКЕ

Сьогодні в зоопарку свято —
На світ з'явилося слоненятко.
— Іще мале, а вже велике, —
Каже Дмитрик, — й трохи дике,

Візьмемо його до хати,
Весело з ним буде грати!
— А якщо виросте, як мама?
— Тоді берем гіпопотама!

Тетяна ЩАСТІНА.

Ворона вдома майже не сиділа. Цілими днями тинялась по лісі без діла сюди-туди, туді-сюди. То до одного знайомого завітає, то до іншого. Так сталося й сьогодні. Ще зовсім раненько постукала дзьобом у віконечко до їжачка. Той відчинив двері й гостинно запросив свою давню знайому до господи.

— Зараз, — промовив їжак, — ще трішки дровець підкину в піч, щоб швидше кашу доварити, то поснідаємо разом.

Ворона раділа такому теплому прийому. Не встигли й наговоритися, як смачна гарбузова каша з пшоном вже стояла на столі. Миттю схопила ложку й почала ласувати стравою, що аж за вухами ляскало.

— Ой смачна, їжаче, каша, але я вмію готувати ще смачніше. Тому, коли прийдеш до мене, дам і тобі покуштувати, сам переконаєшся.

— Обов'язково прийду. Завтра нестиму грушки повз твою садибу, то завітаю, сестрице.

— Згода, — відповіла чорнокрила та й полетіла далі.

Під обід уже стояла на порозі біля хатини ведмедя.

– Я тут літала в справах, але трішки притомилась та й, думаю, провідаю тебе, Михасю, – промовила перната.

— Ну що ж заходь в мою домівку. Погостюєш, відпочинеш, наберешся сил та й полетиш далі вирішувати свої справи, — поволі протяг ведмідь. — Я щойно борщ приготував, то ж прошу до столу.

Ворона, ніби цього й чекала, бо за якусь мить вже сиділа з ложкою за столом й сьорбала приготоване ведмедем їство.

— Ой смачний, смачний, — сказала ворона, оближучись, — в тебе борщ, Михасю. Проте коли зайдеш до мене, то побачиш, як я готую. Ти ще такої смакоти не куштував. Згадаєш мої слова.

– А що тут згадувати? Завтра йтиму до борсука допомагати паркан лагодити, то перед тим до тебе завітаю.

– Згода, – сказала на прощання ворона й знялася у вись.

Не знати й де вона тинялась, але на вечір уже сиділа за столом у білочки та їла пироги, запиваючи, чаєм.

– Твої піріжки смачні, – звернулась чорна, як сажа, ворона до рудохвостої, – але завтра

скуштуєш мої. Сама побачиш, яка я вправна господаря. Так що чекаю в гості.

– А вже ж прийду, коли запрошуєш, – відповіла білочка.

Настав ранок і до ворони забіг з грушками на спині їжачок.

– Привіт, подруго! Ти казала, що сьогодні кашею гарбузовою мене пригостиш.

– Ой, – промовила ще сонна господиня, – а я нічого не варила. Не встигла ще.

– То нічого страшного, іншого разу покуштуємо, – сказав їжачок виходячи з хати.

обід з надією поласувати смачним борщем до ворони завітав і ведмідь.

– Ой, Михасю, – закрутилась у справах, то й забула обід приготувати.

Те саме сказала
ворона й білочці,
яка прийшла до неї
на вечерю.

Через кілька днів перната знову навідалась до своїх друзів, потім знов і знов. Кожного разу її пригощали, садовили за стіл і ніколи не відпускали ненагодованою. Ворона ж усе хвалила їхні страви й запрошувала кращі. Але коли ті їй була якась відмовити, то піч не розпалити, щоось придумас.

Зрозуміли тоді звірі, що чорнокрила їх просто використовує, й почали відповідати тією ж монетою.

Коли ворона в черговий раз завітала до їжака, той відповів їй словами: «Закрутився, сестрице, в справах, то й нічого сьогодні не приготовував». Теж саме згодом відповідали їй ведмідь та білочка. Скільки до них в гості ворона не ходила, а ніхто за стіл їй так і не садовив. Зрозуміла тоді, що за гостинність та щедрість друзів потрібно відповідати взаємно. Тому знову запросила друзів додому й заповнила, що ті не пожалкують. А коли до неї завітали гості, були приємно вражені, бо ж на них чекав багатий різноманітними стравами стіл, а посередині стояв великий торт.

– Пригощайтесь, друзі, – сказала ворона, – тепер жоден з вас не вийде з будинку, не скуштувавши моїх страв.

Василь ТИТЕЧКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донеччанина, а нині
смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2017-го. ЕКСПЕРИМЕНТ САВЧЕНКО

Народний депутат Надія Савченко вже не так дивує своїми змістовними мандрівками в «республіки» Донбасу, як вражає своєю «наївністю» після повернення від «заморських пенатів».

Іноді здається, що Надя широко вірить, що в Україну, як у кремлівські ЗМІ чи «незалежні» ЗМІ Донбасу потрапляють тільки правильні повідомлення про те, що вона говорить і робить у «народних республіках».

І співвітчизники чомусь не знають, що Надія розповіла «ополченцям», як здорово було б їм об'єднатися з українською армією і «звільнити Київ». І як знак запоруки своєї великої дружби Савченко навіть постріляла зі своїми майбутніми колегами по визвольному походу. Сподіваємося, що хоча б не по силах АТО, як у минулому «славний стрелець» Пореченков.

Але при цьому Надію Савченко, імовірно, все ж даремно називають «експериментом Кремля». Чекісти Путіна по-своєму божевільні, але перевірений роками кодекс людей із «чистими руками й гарячим серцем» прямо забороняє їм вербувати неадекватних агентів. Здається, що Надія Савченко ставить перед нами свій незвичайний експеримент над здоровим глуздом, бездумний і нещадний, як і прес-конференції її нового друга Захарченка. Проте з кожним проходом «козиними стежками» промови Надії дедалі більше починають нагадувати бекання кози, яка заплуталася у власному налигачі і заблудилася серед трьох сосен.

РОКУ 2017-го. РОСІЙСЬКЕ ПРОКЛЯТТЯ ТРАМПА

Ресторації, дами із золотими дощами, зустрічі з російськими послами таки доведуть адміністрацію Дональда Трампа, якщо не до цугундери, то до імпичменту.

Новий генпрокурор США Джефф Сешнс зустрічався з послом Росії у Вашингтоні Сергієм Кисляком, про що не повідомив під час прямого запитання на слуханнях щодо його призначення на посаду.

Зауважимо, що пан Кисляк уже може малювати другу зірочку на дверях свого посольства за збитих «російських пілотів» в адміністрації Трампа.

Раніше зустріч із Кисляком вартувала посади радника з національної безпеки Майкла Флінну.

Підкреслимо, що путінська блискуча багатоходовочка, що вибиває всіх агентів Кремля, тягне якщо не на орден Богдана Хмельницького від Порошенка, то щонайменше на перуанську премію «Золотий Макогін».

60 ДНЕЙ ЗАХАРЧЕНКО

Великий полководець Александр Захарченко, уже носящий почетное прозвище Варшавский-Лондонский как славный победитель англо-саксов и покоритель поляков, удивил мир своим новым прогнозом.

По точным подсчетам опытного куриного реализатора, государство Украина «максимум через 60 дней перестанет существовать».

Женералю Александра где-то можно понять и даже, как ни странно, простить. Ведь в этот день «команданте» узнал от российских кураторов о необходимости передать официальному врагу «республики» Сергею Курченко все, что было забрано непосильным трудом в результате отжима у Ахметова.

А ведь как минимум пару месяцев если не вся «республика», то уж точно «Захар» с «Ташкентом» могли бы неплохо пожить на «честно национализированное». Зная потрясающие менеджерские качества Курченко, Захарченко прекрасно понимает, что сегодняшняя разруха и минус гуманитарка Ахметова не оставляет ему больше чем 60 дней на посту «главы ДНР». А там если повезет, то в Ростов – к разведенному Януковичу, а не повезет, то придется проехаться в лифте вдогонку за Моторолой.

(Далі буде).

ОДЕСЬКІ САНТИМЕНТИ

В цім кварталі за рогом капличка,
Де Куяльницький видно лиман.
Був сьогодні туман невеличкий,
Був легенький ранковий туман.

«Ой, тумани мої, розтумани,
Ой ви, рідні поля і луги...»
Шиرونуті лежать наркомани,
Наче вибиті всі до ноги.

Ген пливе Морська Свиня –
В морі хвилі обганя.
Не страшить її стихія –
У Свині своя гульня.

Головне – купання
В процесі виховання:
Стала інша теща
Після Водохреща.

Там, де лоно голубе
Й ніжна моря здатність,
Мушля змушує мене
Спати – не прокидатись.

Я любив гуляти в хуртовину
І блукати полем у туман,
А тепер витурюю дружину –
Хай собі поїде на Фонтан.
Там сніжинки, наче білі оси,
У чадрі туманній синя вись.
І на морі крижані тороси,
Де гуляли з Мухом колись.

Висунувся з-під рядна
Москалюга й півдня думав:
«Жисть, єдрьона мать, одна..
Но зато блаженства уйма!».

В небі плинуть білі хмарки
Із богами нарівні,
А одеські тротуари –
У собачому лайні.

Дмитро ШУПТА.
м. Одеса

Сон шостий

Є на Землі місця земного раю
В одному з них нерідко я буваю
І наяву гостити тут люблю,
І як тепер,

коли безпечно сплю.
Тут мир і спокій, що знімають
втому,
Тут правда і гармонія у всьому,
Ні суєти, ні лютої сварні –
Все чесно і прозоро, без брехні.
Земна краса –

мої Дніпровські
плавні,
Тут ранні ранки солов'ями
славні,
Тут просто фантастичні
кольори
І дуже романтичні вечори.
Тут острівці, озера і проточки,
Очеретяні зарості й пеньочки,
А в паводок, весною,
вздовж бродів –

Дерева по коліна у воді.
Тут у буянні фауни і флори
Доречні і мінори, і мажори –
І шурхіт хвиль, і пісня солов'я...
Ось у такому місці зараз я.
раю земному –

геть думки убогі!
Але і тут ніяк без аналогій,
Куди не гляну – всюди відбиття
Картинок із суєтного життя:
Он жаба пропливає, наче хмара,
Як придивитись – вилитий Азаров.
Ось карликова жабка попливла,
Ну ця вже точно – копія Пуїла.
Змія скрутилася на пенька маківці,
Немов коса на Юліній голівці,
А чапля, що стоїть біля пенька –

Книга білих снів Запорізького характерника

(Продовження. Початок у «Перці» № 8, № 9)

Малюнок Олексія КОХАНА

Дзеркальне відбиття Яценюка.
Ось човен, а у нім гребців чимало,
Як гаркнуть:
«Гамарджоба, ґенацвале!!!»
(Ой, так же можна і в штани
набрать...)
Ну, що ж, привіт, саакашвільна рать!
Це ж треба! І в раю – фантоми ліків
Політиків маленьких і великих...
До біса їх!

У мене ж вудка є –
Закинув і чекаю.
Хай клює!
Ось поплавець підскакує і тоне
Тягну улов і аж душа холодне –
Напевне, сом? Підтягну:
«ку-ку!»
Не риба, а русалка на гачку.
І, слід сказати, що ота русалка

Подобою – відома всім Наталка,
Що мрію має – їх там цілий рій,
Вона й живе

в полоні власних мрій.
Отож і зараз знову про своє:
Що в неї щодо мене мрія є,
Й нахабно лізе, як би то сказати,
Щоб... «в ізвращонной формі»
згвалтувати!

А я в своєму човнику малому,
В передчутті ганебного содому,
Не знаю, як цей сором відвести –
Не в силі ні пручатись, ні втекти.
Як заволаю, щоб в селі почулось,
Й півні – спасибі! –

зразу ж відгукнулись:
Їх дружний «ку-ку-річний унісон!!!» –
Змів і русалку-збоченку, і сон.

Пробудження

Уже не сплю, та ще й не прокидаюсь –
Десь балансую на хиткій межі,
Домислитись до чогось намагаюсь –
Думки ж гуляють, як верткі вужі.
Одну вдалося за хвоста вхопити,
Ловить думки я все-таки мастак –
Вона була про те, як далі жити,
Без відповіді, правда, саме як?
А жити можна б добре, хоч і скрутно,
З надією, що буде ще весна...
Якби не влада наша каламутна
Та не гібридно-збочена війна...

Нарешті покидаю сну безмір'я –
У вуха новина, мов куля,
«цвях!» –
«...Бовів нема. Триває перемир'я.
Поранено шістьох. Убито двох...»

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Віктор ГОЛУБ

ТУРБОТЛИВА ДРУЖИНА

За вечерею до мужа
Звернулася жінка:
– Як жаль, любий, що у тебе
Не болить печінка.
Он сусідка наша ліки
Імпортні дістала.
Каже дуже допомагають,
Дати обіцяла!

ФЛЮГЕР

Чужих рецензій прочитавши з п'ять,
Писати власну візьметься хоробро.
Такого критика та на шпилі піднять –
Він напрям вітру вказував би добре!

В КОГО ВДАВСЯ

Не раз дружину частував він дрюком.
Коли ж синок підняв на нього руку,
Аж рот роззявив,
Так він здивувався:
– І в кого тільки виродок цей вдавсь!

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИ

Михайло Білецький

ВІРНІСТЬ

Дружину він завжди у серці мав
І, вірите, любив її до того,
Що навіть коли інших обіймав,
Вона була перед очима в нього!

ЗНАЙШОВ ВИХІД

«Знай, твоє поведінки
Я не схвалюю цілком!
В тебе ніжна така жінка,
А ти її – кулаком!»
Федір блимнув із-під лоба:
«Яку маю, таку б'ю.
А як ця не до вподоби,
Приведи сюди свою!».

СОРОМ'ЯЗЛИВИЙ

Вже рік, як почав до Ганнусі вчашать,
А й досі –
Наївний хлопчина –
Ніяк не наважиться милій сказати,
Що він...
Має жінку і сина!

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ: літературні пародії

РАДІСТЬ МІТЕЛЬМАНА

Гумореска. Йй-богу!
Автор

Пронизливий, неприємний осінній вітер, наче бандит, вдерся через побиту шибку до невеличкої, бідно обм'явленої, вогкої, холодної, тиждень нетопленої кімнати...

Старий годинникар Йосель Мітельман здригнувся і ще більше на-сунув на носа старі свої окуляри. Що він думав у цей час? Чи думав він про те, що завтра його виселять за неплатіж за квартиру, чи про те, що позавчора він продав останнього годинника, щоб купити трохи хліба й молока своїй туберкульозній дружині Двоїрі, невідомо, як взагалі невідомо, про що думає старий єврей-кустар тоді, коли в хату дме пронизливий вітер, а революція переможно закінчує дванадцятий рік свого існування.

Проте Йосель Мітельман здригнувся.

– Тобі холоди, Йоселе, – спитала Двоїра, худя й виснажена, наче провінційний футболіст. – Ти дріжиш, Йоселе? Ти б одяг, Йоселе, під...

Задумливий, сухий, важкий кашель не дав договорити Двоїрі останньої фрази. Двоїра закашлялась.

«Вона хоче, щоб я одяг піджака, – подумав Йосель Мітельман. – Не-щасна...»

А потім уже голосно додав:

– Прости, Двоїрочко. Я продав того піджака ще минулого тижня старому халамидникові Базісові за сімдесят п'ять копійок, щоб купити тобі трохи хліба і козинячого молока. Двоїрочко... Прости мені.

– Про який піджак ти думаєш, Йоселе? – спитала Двоїра, коли на-решті затих кашель.

– Про мій старий бобриковий піджак, той, що був на мені, коли мене били канчуками гайдамаки у 19-му році.

– Ні, мій любий Йоселе, я не про нього. Я про той піджак, що був на тобі одягнений, коли тебе били шомполами денікінці у 20-му році...

– Та ти ж його продала ще минулого року, щоб купити трохи хліба і одне свіже яйце на сніданок, обід і вечерю... Так, Двоїрочко?

– Ні, мій любий Йоселе. Я обдурила тебе. Я продала тоді свою стару спідницю, а піджака приховала он у тому сундуці, що на йому били тебе прикладами бандити у 21-му році. Подивись, Йосю, він там і досі.

– Ой, яка радість! Яка радість, – радісно зрадів Йосель Мітельман і, поцілувавши Двоїру, він подумав про себе: «Як хороше, як радісно жити тоді, коли в хату дме пронизливий вітер і революція переможно закінчує дванадцятий рік свого існування».

Петро ВАНЧЕНКО.

ВОДА

Шановні товариші! Шановні товариші читачі!
Шановні товариші читачі-чительники! Шановні товариші читачі-чительники-читателі!

Чи ви сподівались коли-небудь на таке, як оце трапилось учора зі мною ж таки, з українським письменником, з гумористом, з Юхимом Гедзем?

Не сподівались ви, шановні товариші читачі, на таке, як оце трапи-лось зі мною вчора ввечері.

Не сподівались, та й не могли сподіватися.

Ще б пак! Де там!

Так от...

Вечоріло... Сутеніло... Наближалась ніч... Наша ніч... українська...

Іду я вулицею. Якою – не важно. Столичною вулицею іду.

Як я іду? Господи! Як ж ви, йй-богу, недогадливі. Та підтюпцем же ж іду. Тобто біжу, значить.

Тільки не дуже біжу, а потихеньку. Вроді – іду. Одним словом, іду-бі-жу, біжу-іду.

Але це не важно, бо від цього радянська влада не похитається.

І от раптом...

Приготуйтесь, громадяни, бо зараз реготатись почнете.

І от раптом якась потвора шпурляє на мене з марсанди... Ні, не з марсанди, а з мансандри (так правильніше) шпурляє на мене, власне, не на мене, а на мою голову, що б ви думали? Хо-хо-хо! Новісіньку ван-ну шпурляє!!!

І хоч би порожню, а то з водою.

Повнісіньку! Повну щертю! З верхом!

От штука! А що вже сміху було!

Публіка: «Ха-ха-ха!».

Я: «Го-го-го!».

Ванна: «Гир-гир-гир!».

Вода: «Хлюп-хлюп-хлюп!».

Знаєте, як у пісні:

Пада ванна

Води повна

Та все: хлюп, хлюп, хлюп...

Аж на піваркуша нахлюпала. А піваркуша це, шановні товариші, гумореска, а двадцять таких гуморесок – збірка, а п'ять таких збірок – ого-го..

Юх. ГЕДЗЬ.

Р. С. Я ще й п'єси вмію писати.
1930 р.

П'єр-Жан **БЕРАНЖЕ**
(1780-1857)

ПОЛІТИЧНИЙ ТРАКТАТ ДЛЯ ЛІЗИ

TRAITE DE POLITIQUE
A L'USSAG DE LISE

О Лізо, диво незрівнянне,
Хоч Бог всіх рівними створив,
Круг тебе, від кохання п'яних,
Тьма-тьмуца юрмиться рабів.
Та хай без меж твоя держава,
В ній всі – французи, й жартом гріх
Дозволь і твій щипнуть: їй-право,
Для блага підданих твоїх!

Красуні та державці схильні
Всевладдям зловживать своїм.
Коханці ж і краї невольні
Не вік покірні будуть їм!
Щоб в будуар твій бунт відчайний
Не кинув, Лізо, безліч лих,
Тиранства відречись негайно
Для блага підданих твоїх!

Жінки в своїм кокетуванні –
Мов завойовники, що меж
Не визнають у ражі браннім;
Підпалять – і гребуть з пожеж.
Весь світ загарбали б «кокетки»!
Не вчись пожадності у них,
Не будь кокеткою, Лізетто,
Для блага підданих твоїх!

До владаря крізь стрій придворних
Пробитись важче, ніж, бува,
До жінки, на яку потворний
Ревнивець заявив права.
Ти ж, Лізо, на постелю тронну,
Де царство насолод земних,
Продовжуй допуск безборонний
Для блага підданих твоїх!

Король доводить нам, що небу
Помазанням завдячний він,
Як ти – приваба, що до тебе
Звуть спраглих бранців на поклін.
О Лізо, ми біди б не знали,
Якби, прекрасна жрице втіх,
Ти скіпетра в руках держала
Для блага підданих твоїх!

Щоб вік обожненням впиватись,
Свій чар, Лізетто, скористай:
Ставай над нами царювати
Й свободи наші поважай.

Троянд кохання сяйні грона
Разком круг локонів густих...
Чимдовш носи свою корону
Для блага підданих твоїх!

Переклав Іван **СВІТЛИЧНИЙ**.

СЕНАТОР LE SENATEUR

В мене жінка – честь моя і слава,
Очі в неї, як зірки, горять.
Через жіночку ж добув я права
Дорогого пана другом звать.
В самий день, як з нею повінчався,
Я з самим сенатором спізнався.

Приспів:

Маю щастя нечуване!
Маю честь велику!
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга довіку.

Ряд подій його – переді мною.
Вже ж таких, як він, нема, на жаль!..
Із моєю Розою зимою

До міністра їздив він на баль.
А мене де-небудь як спіткає,
Зараз перший руку простягає.

Приспів.

Біля Рози вдатний він на жарті,
Знає, чим її розвеселить.
А зо мною часом грає в карти,
Як вона заслабне та лежить.
Іменин моїх не забуває,
В день Нового року нас вітає.

Приспів.

По обіді іноді зимою
Сидимо ми. Сніг страшний мете.
Він до мене з ласкою такою:
«Чом же ви в проходку не йдете?
Будьте, друже мій, без церемоній!
Я вам дам свою карету й коні».

Приспів.

Раз увечері притьмом намігся
Та й повіз нас до свого села.
Пив я там вино, що аж знемігся...
Роза в іншій хаті спать лягла.
Та й найкраще ліжко в тім будинку
Відступив він для мого спочинку!

Приспів.

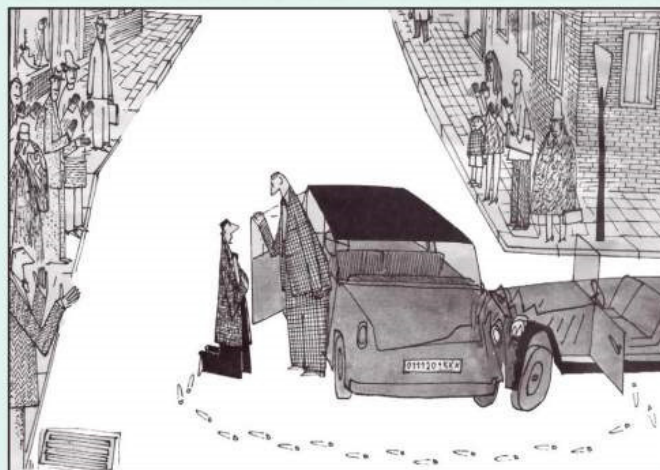
Як у мене хлопчик народився,
Я за кума попросив його.
І якби тоді хто подивився,
Як він пестив хлопчика мого!
І цілує, й на руках колише...
Певно, в заповіт його запише.

Приспів.

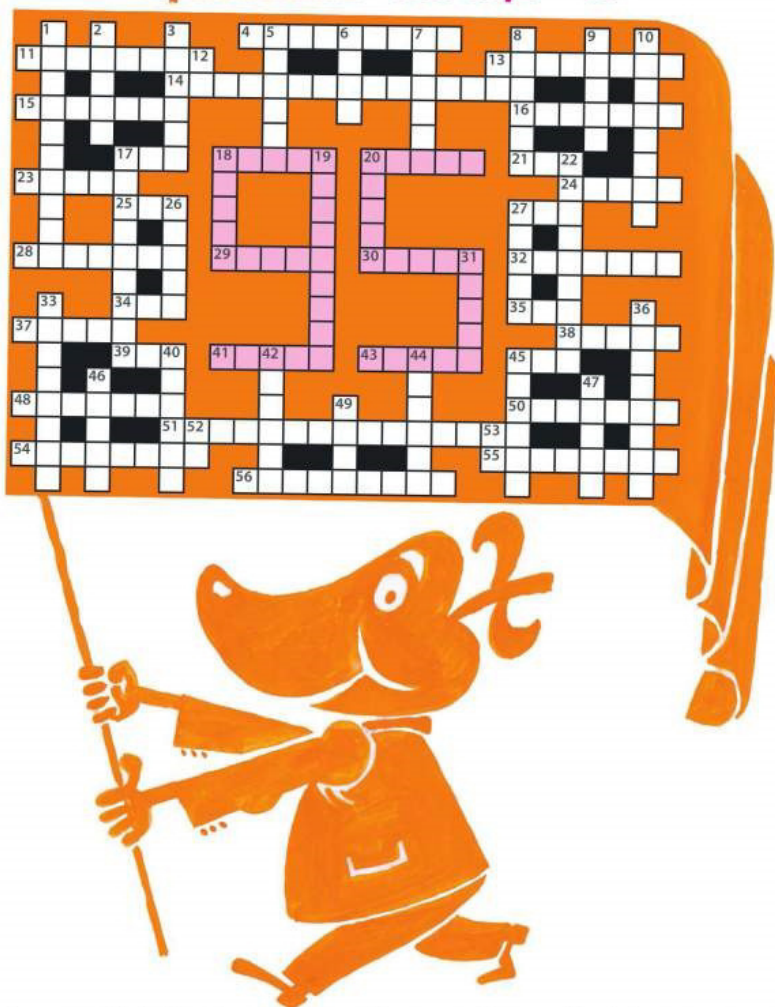
У компанії він любить сміхи,
Я ж буваю гострий на язик:
По обіді якось, для потіхи,
Я пришив йому такий гаплик:
«Кажуть, що моя до вас шаноба
Додає мені... ріжки до лоба».

Приспів.

Переклав Володимир **САМІЙЛЕНКО**.

Хрестослів «ПЕРЕЦЬ – 95»

По вертикалі: 1. Український письменник-сатирик і гуморист, який протягом 40 років був головним редактором «Перця». 2. Вогнище, багаття. 3. «Перець» як періодичне видання. 5. Сестра гумору, котра дошкульно висміює пороки, хиби і негативні явища. 6. Неосвічена людина, антипод грамотія. 7. А в тій кузні ... клепле. 8. Майстер, котрий виготовляє блишані вироби. 9. Столиця КНР. 10. Український поет-гуморист, з 1950-го по 1961 рік – заступник головного редактора «Перця», до жовтня 2004 року – член редколегії. 12. У давньоєгипетській релігії – бог Сонця. 13. Літак КБ Антонова. 17. Український художник-карикатурист, багаторічний перчанин, народний художник України. 18. Український художник-карикатурист, головний художник журналу «Перець». 19. Дитина, підліток, що швидко росте і розвивається. 20. Його видає прокурор на арешт підозрюваного. 22. Гідроелектростанція в Запоріжжі. 26. Справжнє ім'я Остапа Вишні, одного з творців і перших авторів «Перця». 27. Висота, на яку насос здатен подати рідину. 31. Український письменник, сатирик і гуморист, багаторічний перчанин, заслужений діяч мистецтв України. 33. Найвідоміший сучасний український письменник-сатирик, автор першого українського сатиричного роману, багаторічний перчанин, заслужений діяч мистецтв України. 36. Сушена або в'ялена риба до пива. 40. Поперечна грань цеглини, колоди. 42. Усі буква мови, розташовані в певному порядку. 44. Одна мільйонна частина метра. 45. Видавець, член редколегії, відповідальний секретар журналу «Перець», господар «Веселі світилиці» у газеті «Сільські вісті». 46. Місце де випасають худобу. 47. Людина, котра перевозить пошту, вантаж або пасажирів кіннями. 49. Карти для ворожіння. 52. Міра ваги золота і срібла в Китаї. 53. Обласний центр у Киргизстані.

По горизонталі: 4. Самохідна артилерійська ... 11. Дотеп, який ґрунтується на грі слів. 13. Пухирець у легенях на кінці найтонших розгалужень бронхів, куди потрапляє повітря під час дихання. 14. Виробництво ракет. 15. Продукт переробки нафти. 16. Віра у друге пришестя Христа і тисячолітнє царство Бога та праведність на Землі, що має настати перед кінцем світу (характерне для адвентистів, єговістів та ін.). 17. Деталь машини, що має форму стрижня або циліндра та обертається навколо своєї осі. 18. Варвара- ... – довга коса. 20. Рівноапостольна княгиня ... 21. Тут зібрався ... наш увесь. 23. Невелика глибока затока. 24. Точка небесної сфери, протилежна зеніту. 25. Звук сопіння. 27. Науково-дослідний інститут. 28. Той хто відповлює змій. 29. Осаді на дні водоймища. 30. У боксі – трихвилинний проміжок часу, протягом якого відбувається бій. 32. Сторінка для дітей у журналі «Перець». 34. Об'єкти, які вивчає уфологія. 35. Його скрутили в баранячий ... 37. Білоруський побратим «Перця». 38. Один із творців і перших авторів «Перця» – ... Блакитний. 39. У мореплавстві – схід, східний вітер. 41. Непереборне бажання продовжувати гру. 43. За висловлюванням Степана Олійника, з ним здоровше жити. 45. Сусід іграка по алфавіту. 48. Вузкий прохід у будинку, який з'єднує окремі його кімнати. 50. Складова частина чого-небудь. 51. Акордеон з електроживленням. 54. Районний центр на Хмельниччині. 55. Те саме, що й шкірка. 56. Струнний щипковий музичний інструмент.

Склав Володимир КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодама Одеської області.

Відповідь на хрестослів «ФІРМОВИЙ», уміщений у «Перці» № 8

1. Перець. 2. Орбіта. 3. Венерн. 4. Менует. 5. Самусь. 6. Щелепа. 7. Лакмус. 8. Марабу. 9. Отелло. 10. Іронія. 11. Мехіко. 12. Ананас.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове

ПЕРЕЦЬ ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 10 • Жовтень, 2017

КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах
після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець
чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Бальяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Бальяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»
на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-

гумористичної літератури «ТОЛОКА»

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Телефони редакції:

(044) 284-77-00; (044) 456-83-27

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ:

perets.vr@ukr.net

Художній відділ:

perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

Головний редактор:

Юрій ЦЕКОВ

Головний художник:

Олексій КОХАН

Відповідальний секретар:

Юрій ІЩЕНКО

Комп'ютерна верстка:

Валерій АРСЕНЮК

Друк:

ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06.2013 р.

Замовлення № 12588.

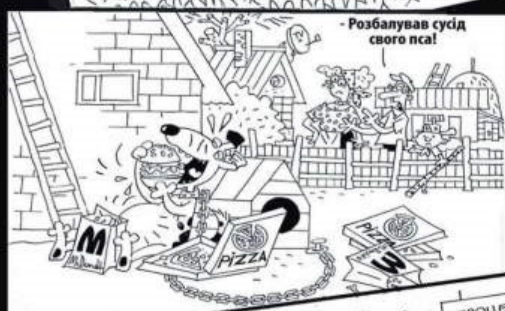
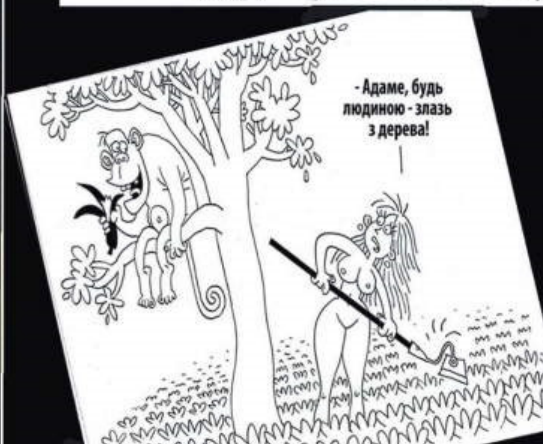
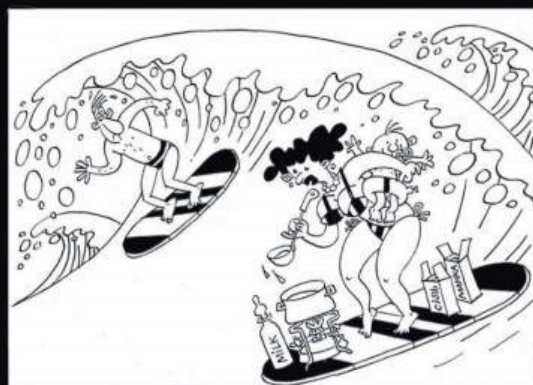
Загальний наклад 15 890 прим.

Підписано до друку 26.10.2017 р.

Формат 60х84/8. Виходить 1 раз на місяць

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна

© Перець. Весела республіка. 2017

“ЧОРНИЙ КВАДРАТ” Олега ГУЦОЛА

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Павло КУЩ
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Микола САВЧУК
Київський – Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ – Тарас КІНЬКО
Кіровоградський – Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net